

Franz Theodor Ludorff,
De Biäkemer Raothues-Pütt

Ji Narrn, ji seit dat Beld dao an,
un kriegt et nig by'n eene;
Wat dao de Strank bedüden kann
met so viel Arms un Beene.
So lustert: T'is ne Narrerie
von Biäkem un de Büörgerie.

De Pütt to Biäkem was äs vull
van Äöserie un Muedde.
Man mog pütten, wat man pütten wull,
et quam der niks to guedde.
De Möers de wüörden endlicks wahn
un schnauden den Büörmester an:

“Is dat us auk ne Obrigkeit!
Wat hölpt us all dat Stuoken?
Wenn usse vulle Pütt nich geiht,
wu könn wi Kaffee kuoken?
De Muedde un den Gausendreck,
den supt Ji sölfst, Ji aolle Geck!“

De Büörmester trock de Aohrn bi Kopp
un reip den Raot bineene;
se saiten un studeerden dropp
van acht Uhr bes no eene.
“Wu schafft wi men de Driet herut?
Et geiht sien Liäwedag nich guet!”

...

Franz Theodor Ludorff,
La puto de Bekumo
tradukita de Manfred Retzlaff

Rigardas tiun bildon, vi
stultuloj, sen kompreno;
miregis vi pro tiu ĉi
brakar-gambara ĉeno.
Ĉi tio estas stultajar'
pri la Bekuma urbanar'.

La puto de Bekumo da
kot' estis iam plena.
Ĉerpadis oni vane, la
laboro estis pena.
La inoj ekscitante sin
l' urbestron skoldis je la fin':

“Sentaŭga estro estas vi!
Ne helpas la kirlado
ĉe tiu puto-malfunkci'!
Ne eblas kuirado.
Ĉi tiun akvon kun la kot'
vi drinku mem, vi idiot'!”

Kaj konsternite tiu ĉi
la urb-konsilantaron
kunvokis al urb-konsili'
por studi la temaron.
Diskutis ili kun fervor'
de l' oka ĝis la dua hor'.

...

Raot Schleif, de sprack: “Mi dücht, et gönk
wenn wi’n Tropp Mannslüe naimen,
un een sick dann an’n annern hönk,
bes se nao unnen quaimen.”
Dao schreiden alle in den Saal:
“Wahrhaftig, ’t geiht, de Dunner hal!”

Un äs se säggten, moken’t glick
Büörmester un de Rääde.
Biäkemer Büörger stelden sick
vüör Geld un guedde Wäöde.
Hans Vuegelnest quam buowen an,
he was uoppenbaor de stärkste Mann.

Un äs der nu de ganze Strank
honk in de Pütt herunner,
dao wurden Hans de Aams to lank,
et was auk gar kien Wunner.
“Segg, Mieke, gaoh nao’n Hüöker hen
un hal mi gau ’n blaoen Twän!”

Dat Wief, dat leip in vullen Trott,
Hans kann koom Aom mehr kriegen,
“He Jungens, haol ju fast! Ick mott
mi äs in de Hänne spiggen!”
He dai’t – un ehr he ’n Baum wier pock,
dao läggen se alle in’t deipe Lock.

...

“Ja eblus”, jen konsilian’,
“kun viroj pendigantaj
sin reciproke per la man’
ĝisfunde atingantaj.”
“Bonega estas la ide’!”
ekkriis ĉiuj, ĝojis tre.

Urbestro kaj konsilantar’
ĝin faris nun tuj poste,
kaj viroj el la urbanar’
kunhelpis eĉ senkoste.
Plej supre pendis Jan’ Birdul’,
ĉar estis li la plejfortul’.

Kaj kiam nun la tuta ĉen’
malsupren pendis tie,
dolorojn Jano’ sentis en
la brakoj, vokis krie:
“Ho, kara Manjo, kuru vi!
Bezonas nepre brandon mi!”

“Vin tenu firme!” vokis li,
dum estis ŝi survoje,
al la aliaj, “devas mi
enmanen sputi foje.”
Li faris ĝin, ne tenis plu,
kaj ĉiuj kuŝis en la tru’.

...

Verkinto de tiu ĉi Basgermana poemo estas FRANZ THEODOR LUDORFF (*1801), publikigita 1834.

Arg-476-919 (2008-08-04 23:25:03)

Verfasst in westfälischer Mundart im Jahre 1834 von dem Münsteraner Justizkommissar FRANZ THEODOR LUDORFF (*1801). Eine Kopie des Original-Liedblattes der Münsteraner Volksänger FLÖR und KÖSTERS ist im Stadtmuseum der Stadt Beckum (Markt 1, D-59269 Beckum) aufgehängt. Die erste Strophe, die in späteren Abdrucken weggelassen wurde, nimmt Bezug auf eine bildliche Darstellung in dem Flugblatt "Der Faschingsbote von Freudenthal an der Aa", erschienen in Beckum im Jahre 1834.

Traduko de la Basgermana poemo "De Biäkemer Raothues-Pütt" de FRANZ THEODOR LUDORFF (*1801) en Esperanton de MANFRED RETZLAFF (*1938-11-04) en 2002-05-05.

MR-334-3 / Arg-476-920 (2008-08-03 23:59:01)

Tradukita en la Internacian Lingvon de Manfredo Ratislavo (Manfred Retzlaff) en Novembro/Decembro 2000, laŭ la origina vestfalia-platgermana teksto, kiun en la jaro 1834 verkis la Monastera justic-komisaro FRANZ THEODOR LUDORFF (* 1801) por mistifiki la Bekumanojn. La Monasteraj popol-kantistoj FLÖR (BERNHARD FRIEDRICH WALLBAUM, † 1840) kaj KÖSTERS (el la urbo Münster/Westfalen) diskonigis ĝin en 1838/39 sur la Monastera jarfoiro 'Send' per kantfolio. Oni kantis la morkanton laŭ melodio de HANS DRENKEPOHL kaj OSSENBIECK. (Tiuĵ verŝajne estas la kaŝnomoj de la kantistoj Flör kaj Kösters, kiuj disvastigis la tekston de la kanto sur propraj flugfolioj.) Laŭ unua strofo rilatas al bildigo, kiu aperis en la Bekuma karnavala flugfolio "Der Faschingsbote von Freudenthal an der Aa" (= "La karnavala mesaĝisto"), aperinta en al jaro 1834. En postaj publikigoj tiu unua strofo estas forlasita.